

Фото Олександра ПРОКОПЕНКА

Фракція «Батьківщина» категорично проти спроб так званої парламентської більшості провести тінюву приватизацію сільськогосподарської землі.

Лідер фракції «Батьківщина» Юлія Тимошенко назвала неприйнятним та корупційним законопроект №2028а щодо врегулювання окремих питань правового статусу земель фермерського господарства. Вона закликала депутатів не голосувати за документ, який протискає пропрезидентська більшість.

«Хочете продавати сільськогосподарську землю, ставте питання на всенародний референдум. І хай люди вирішують. Але хочу сказати, що в такій потужній аграрній країні, як Канада, 90% сільгосп-землі належить державі і тільки 8% перебуває в обігу. Вони ж не дурніші за будь-кого іншого! Захистіть нашу землю і не продавайте її!» — закликала парламентар колег у Верховній Раді.

**«БАТЬКІВЩИНА»
ПРОТИ ПРОДАЖУ
СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ
ЗЕМЛІ, ПРО ЩО ЗАПИСАНО
В УСІХ ЗАСАДНИЧИХ
ДОКУМЕНТАХ ПАРТІЇ**

Тимошенко нагадала, що «Батьківщина» проти продажу сільськогосподарської землі, про що записано в усіх засадничих документах партії.

Вона також пояснила, що законопроект, який просуває так звана більшість, легалізує тінювий продаж землі, і Асоціація фермерів виступає проти нього.

«Це не на користь фермерів. Створюватимуться товариства з обмеженою відповідальністю, в тіні продаватимуться ці земельні ділянки, фермери не в змозі будуть конкурувати на жодних аукціонах. Це технологія відбору землі у фермерів», — констатувала парламентар.

Політик також зазначила, що «всі цивілізовані, демократичні західні країни вже припинили продавати сільськогосподарську землю і останні десять років викуповують її назад у власність держави».

«Це стратегія для розумних країн, тому що вони роблять ставку на дрібне фермерське господарство і створюють мільйони робочих місць, а ми хочемо продати наші безцінні землі. Я ще раз наголошую: перш ніж просувати продаж сільськогосподарської землі, спочатку проведіть всенародний референдум. Я переконана, що 99% людей скажуть «ні», — підсумувала Юлія Тимошенко.

Нагадаємо, що так звана парламентська більшість не змогла ухвалити законопроект №2028а щодо врегулювання окремих питань правового статусу земель фермерського господарства, і його зняли з розгляду.

**ПИТАННЯ ПРОДАЖУ ЗЕМЛІ
МАЄ ВИРІШУВАТИСЯ
НА ВСЕНАРОДНОМУ
РЕФЕРЕНДУМІ**

ВСЕУКРАИНСКАЯ ОБЩЕСТВЕННО-ПОЛИТИЧЕСКАЯ ГАЗЕТА

НАШ АДРЕС В ИНТЕРНЕТЕ: GAZETA.VV.COM

Рекомендованная цена
2 грн 30 коп.

ДЕБАЛЬЦЕВЕ: рана, яка не загоїться

Бої у районі Дебальцевого і вихід із міста українських військових — одні з найтрагічніших подій за час війни на сході України. З 15 січня до 18 лютого 2015 р. тривала найгарячіша фаза оборони Дебальцевського плацдарму, після чого силам АТО було віддано наказ його залишити. «Зелений коридор», який мав бути створений для відходу українських бійців, насправді став вогняним під обстрілами ворожих «Градів» та гаубиць. За цей період, згідно з даними Міністерства оборони, 110 військових загинули, 270 отримали поранення, 18 зникли безвісти, 7 потрапили в полон. За неофіційними підрахунками, втрати більші. Через два роки після тих подій «ВВ» поспілкувалися з їх безпосередніми учасниками.

«Були моменти, коли нас із ворогом розділяли метрів десять»

Олег ВИСОЧАН,

боєць 128-ї гірсько-піхотної бригади:

«Наш механізований батальйон 128-ї бригади від 20 грудня зайняв позиції у глибині Дебальцевського плацдарму, поблизу селищ Ольховатка, Новоорлівка, Малоорлівка, шахти «Снаківська», шахти «Полтавська».

Одним із найзапекліших був бій у Новоорлівці. 26 грудня на опорний пункт у цьому селі заїхав новий командир зі своїми хлопцями. Їх одразу почали жорстко штурмувати й обстрілювати, вони навіть не встигли вивчити позиції. Сам опорний пункт був абсолютно необладнаний: там не було ніяких укриттів. Уже наступного дня командир отримав глибоку контузію і був без свідомості.

Наш комбат віддав наказ підсилити цей опорний пункт. Ми заїхали в центр Новоорлівки, де ще кілька годин тому були наші, та з'ясувалося, що хлопців відтіснили на околицю села. Ворожа артилерія гатила дуже щільно, постійно сунула піхота за підтримки БТР, який і голови не давав підняти. Він був на такій відстані, що його неможливо було підбити, та й засобів для цього ми не мали. З боку терикону нас обстрілювали з великокаліберного кулемета, за териконом у ворога була встановлена мінометна позиція, здалеку пакетами прилітали «Гради».

Ворог був і попереду, і позаду — інколи нас із ним розділяли метрів десять. Наша техніка була повністю виведена з ладу, єдине, що залишилось, — МТЛБ, легкий гусеничний всюдихід, та він має один кулемет калібру 7,62.

У районі Ольховатки працювали наші три самохідні артилерійські

установки. На ту мить жорстокі бої також точилися у сусідньому селі Кам'янка. Тож наші артилеристи мусили тримати оборону в двох напрямках. Це дуже складно, вони розривалися, але добре нам допомагали.

Ми залишилися без зв'язку — сигнали глушили, до того ж у радіостанціях сіли акумулятори.

Цей бій тривав близько десяти годин. Укриттів не було, тож ми відстрілювалися із розбитого будинку, врешті-решт від нього залишилась одна стіна. Набої скінчилися. До нас довго не могла пробитися підмога, бо хлопці потрапляли в засідки. Потім вони таки прорвалися на БМП і танку, і нас це врятувало.

У противника була російська зброя. Зокрема, російські реактивні вогнемети, які в народі називають «Джміль». В Україні таких вогнеметів ніколи не було. Окрім посвідчень «ДНР», у бойовиків знаходили особисті документи, які засвідчували, що вони є громадянами Російської Федерації.

Із Ольховатки ми виходили з боями, бо ворог уже її оточував. Наші війська стягували в базовий табір

128-ї бригади — так звану «Полян» на околиці Дебальцевого. Інтенсивність обстрілу табору з «Градів» була такою, що не встигали впасти 40 ракет із одного пакету, як уже летіли з наступного.

Ми продовжували тримати оборону в самому місті, у нас були позиції в районі залізничної станції, інших будівлях. Поранених хлопців не встигали зносити до намету медиків. Що там відбувалося — словами не передати!

17 лютого всі підрозділи отримали наказ відступати з Дебальцевського плацдарму. Наш механізований батальйон залишав позиції останнім. Коли ми почали відступ у бік Миронівського, на «Полян» вже були танки сепаратистів.

Виїжджали коридором завширшки до 1 км — пообіч стояли бойовики. Якоїсь миті з обох сторін цей коридор почали жорстко накривати «Градами». Підбили багато нашої техніки. А те озброєння, яке не було можливості евакуювати, ми самі намагалися знищити.

Під час прориву багато в чому можна було покладатися лише на везіння. Шукаючи поранених хлопців, ми кілька разів збивалися з маршруту. Я не можу зорієнтуватися, скільки годин зайняв цей відхід — усе було як у тумані.

У посадці перед самим Миронівським щільно працювали снайпери і кулеметники сепаратистів. Здавалося, цей відрізок проскочити нереально. І ось у найкритичніший момент нам назустріч виїхала наша БМП і почала стріляти по тій посадці. По суті, ця підмога врятувала життя багатьом хлопцям. Уже згодом, на похороні товариша, який загинув у тому пеклі, я познайомився зі скромним бійцем, який виявився механіком того БМП...»

«Поки в хлопців були ми, вони мали надію на порятунок»

Олександр ДАНИЛЮК,
хірург:

«До базового табору 128-ї гірсько-піхотної бригади в Дебальцевому я прибув 4 січня 2015 року. Ми жили в криївці, звідти виїжджали на бойові позиції за пораненими, яких везли до Дебальцевської та Світлодарської лікарень. Ми стабілізували стан бійців, за потреби оперували. Далі їх евакуювали. Пізніше росіяни розбомбили ці медзаклади...»

До Бахмутської лікарні, яка була найближчою, треба було долати довгу відстань, тож інколи нам доводилося рятувати поранених просто «на колесах» — у каретах «швидкої», під мінометними обстрілами. Під час однієї з таких поїздок нам підбили колесо, ми двічі вистрибували з автомобіля на ходу. Часто працювали без бронезилетів — в них важко було надавати невідкладну допомогу. Бо в «швидкій» одночасно перебували до десяти поранених.

Протягом дев'яти днів — з 9 по 17 лютого — ми були в оточенні й рятували бійців у нашій криївці. Вона стала операційно-реанімаційним блоком. Нас було 12 осіб персоналу, зокрема три анестезіологи, лікар-нарколог, фельдшер, командир медротти, начмед, повар, електрик, водії. З хірургів, на жаль, був лише я. Хоча моя спеціалізація — загальна хірургія, доводилося проводити операції, яких я ніколи в житті не робив: на головному мозку, щелепнолицевих ділянках, хребті. Мав справу з вогнепальними переломами кісток.

Забезпечення можна було б назвати непоганим, якби нам щодня не завдавали збитків обстріли. Внаслідок прямих влучань «Градів» були знищені реанімобілі з усім обладнанням, інструментами, ліками.

Ми працювали в криївці на генераторі, однак його вистачало тільки на освітлення, тримати тепло було неможливо. Навіть ліки замерзали.

Кожна спроба евакуювати поранених супроводжувалася обстрілами. Противник не зважав на те, що це — медичні колони, і, згідно з міжнародними договорами, їм треба давати вихід. Так загинули близько двох десятків бійців, яких вдалося врятувати у криївці. Рука ворога не здригнулася навести «Гради» навіть на базовий табір медичної роти. Того разу всі медики залишились живими, хоча чимало з них були контужені, травмовані. Фельдшер Вадим Свириденко отримав поранення середньої тяжкості від розриву танкової міни. Медичну

колону, якою бійців спробували перевезти до Артемівська, обстріляли, і з 13 осіб живим залишився лише Вадим. Після обмороження він втратив усі кінцівки...

Останній вечір в оточенні — 17 лютого — був надважкий. У нас залишалось ліків на кілька годин, і якби ЗСУ не почали прорив, ми змушені були б припинити оперативні втручання і стабілізацію поранених. Закінчувалися протишокові препарати, кровоспинні розчини. Оперувати доводилося без повноцінного наркозу. Але анестезіологи робили все, що могли. Нам і тоді вдавалося рятувати життя. Загалом через нашу криївку за 9 днів пройшли близько 100 бійців.

Перебуваючи в тому пеклі, по супутниковому телебаченню, яке вряди-годи забезпечував наш генератор, ми чули заповнення офіційних осіб, що Дебальцеве не в оточенні. Досі не розумію, якими надзусиллями хлопцям вдавалося тримати форпост, це було щось неймовірне! Якщо ми так витримували в криївці, то що наші бійці переживали на передовій! Ми, медики, знали, що здаватися не можна в жодному разі. Бо поки в хлопців були ми, вони мали надію на порятунок. Ми не могли опускати руки.

Виходити з Дебальцевого почали опівночі з 17 на 18 лютого, якраз у річницю початку кривавих розстрілів на Майдані. Ми завантажили поранених на вантажівки. Я виїжджав на КРАЗі. Виходили протягом майже 12 годин. Із них 7 годин продовжувався безперервний бій — по колоні велися кулеметні, мінометні, автоматні, танкові обстріли, ми потрапляли в засідки. КРАЗ був повністю «прошитий», колеса вже були на дисках. Хлопці, які їхали на КРАЗі, гідно тримали бій, автоматами відбивали всі атаки противника. Опівночі 18 лютого ми прорвалися до Бахмута...»

Підготувала Валентина РИНГЕЛЬ

В разгар Мюнхенской конференции по безопасности Путин, не почтивший своим присутствием это мероприятие, издал указ о признании Россией всех документов, которые клепают в квазиобразованиях «ДНР-ЛНР». Спонтанное проявление любви Кремля к жителям оккупированных территорий более чем странно. Ведь РФ для дончан ни матушкой, ни мачехой быть не намерена.

**ОДНИМ ВЫСТРЕЛОМ
ПО ЧЕТЫРЕМ МИШЕНЯМ**

Путинский указ «О признании документов, выданных гражданам Украины и лицам без гражданства, проживающим на территориях отдельных районов Донецкой и Луганской областей Украины» предполагает, что с 18 февраля РФ считает законными все бумажки, которые были выданы в ОРДЛО. Это удостоверения личности, аттестаты и дипломы, свидетельства о рождении, браке, разводе и смерти, регистрационные знаки автомобилей недреспублик и свидетельства о регистрации транспорта.

Также указом дозволяется жителям оккупированных территорий Донбасса без виз приезжать в РФ. И все это делается «в целях защиты прав и свобод человека и гражданина, руководствуясь общепризнанными принципами и нормами международного гуманитарного права».

Причин появления сего документа может быть несколько. Фактически Путин хочет одной пулей поразить как минимум четыре мишени.

Во-первых, подыграть руководителям «ДНР-ЛНР», которые давно обещали жителям оккупированных территорий российское гражданство с соответствующим набором гарантированных благ. Мол, это может быть первым шагом к признанию «свободных республик».

Второе — продемонстрировать Западу, что Кремль еще ого-го и сдавать свои позиции не намерен. Это «ого-го» направлено, в том числе, в адрес Трампа, который оказался не таким уж пророссийски настроенным душкой. К примеру, в начале марта он ожидает от главы Пентагона детальный план борьбы с «ИГ» в Сирии без участия РФ.

Активизация украинского вопроса может помочь Путину и в решении внутрироссийских проблем. И это третья цель. Ведь, по словам военного эксперта Олега Жданова, усиливается политическое противостояние, и в Кремле ведется борьба всех против всех.

«Полный и окончательный выход Украины из-под контроля Кремля означает политическое фиаско для Путина. Поэтому он будет «качать ситуацию» на Донбассе, пока хватит сил. Возвращением Украины под московское управление он докажет свое превосходство и заставит умолкнуть недоброжелателей», — констатировал эксперт в комментарии «ВВ».

В противном случае Россию ожидает потеря территорий.

Признание бумажек с «двуглавой курицей»

«Прекращение дотаций из Кремля подтолкнет того же Кадырова ратовать за независимую Ичкерия. Вслед за Чечней уйдет Дагестан, а также Татарстан, который уже давно обижается, что Москва выкачивает из его недр нефть и газ за три копейки. Поэтому-то Украина для Путина — вопрос принципа», — добавил Жданов.

Однако главный удар был направлен именно на Украину. Наша страна является четвертой мишенью. Эксперты склоняются к мнению, что Путин, исчерпав возможности заставить Украину пойти на условия РФ военным путем, решил задействовать политтехнологические рычаги, приняв указ о признании документов ОРДЛО.

«Основной тезис речей Порошенко, который выступает за торговлю с оккупированными территориями: на Донбассе живут наши соотечественники, которым мы вынуждены платить зарплаты и пенсии, чтобы они не брали в руки оружие. После этого Путин издает указ о признании документов ОРДЛО, фактически выбивая козырь из рук Порошенко. Ведь на шахтах работают жители оккупированных территорий, имеющие документы «ДНР-ЛНР», которые признает Россия», — сообщил сопредседатель общественной инициативы «Права Справа» Дмитрий Снегирев в комментарии «ВВ».

**КАК ВЕРНУТЬ ДОНБАСС
НА СВОИХ УСЛОВИЯХ**

Аннексия Крыма с последующим присоединением полуострова к Южному федеральному округу России уже влетает Кремлю в копеечку. Да

и крымчане, жаждавшие пришествия «русского мира», теперь уже крепко призадумываются. Ведь жизнь в составе РФ оказалась гораздо хуже, чем они предполагали, желая оторваться от Украины. Поэтому какие бы байки о присоединении Донбасса к России ни рассказывали руководители ОРДЛО, этого не может быть априори — зачем Кремлю еще один дотационный регион, который стараниями российских же наемников разбомблен вдрызг?

А вот использовать анклав на территории Украины в собственных целях — очень даже по-русски. Тем более что сценарий уже не просто выработан, а проверен на Южной Осетии и Абхазии, где в ходу российские паспорта наряду с местными, выданными непризнанными республиками.

Гипотетически любитель многоходовок Путин к президентским выборам 2018 года может привлечь и голоса Донбасса. Правда, для этого нужно будет не просто признать паспорта «ДНР-ЛНР», но и выдать жителям оккупированных территорий российские.

Впрочем, эксперты сомневаются в том, что это возможно. По словам руководителя Единого координационного центра «Донбасс», политолога Олега Саакяна, схожесть донбасского сценария с кавказскими действительно прослеживается. И, вероятнее всего, Россия оставляет за собой окно возможностей, чтобы одарить жителей ОРДЛО российскими паспортами.

«Основным маркером развития событий в сторону кавказских сценариев будет служить проведение обязательной паспортизации гражд-

дан оккупированных территорий, то есть вручение им документов с «двуглавой курицей», как это называют сами дончане. Если будут введены санкции за отказ их получать, значит, вероятен южноосетинский сценарий. Если же санкций не будет, следовательно, вопрос поставлен на паузу. И это будет свидетельством, что подтверждение Россией документов ОРДЛО было исключительно тактическим шагом, чтобы снять социальное напряжение и дать ответ Вашингтону», — рассказал он «ВВ».

Эксперты единодушно склоняются к мнению, что признание Россией документов ОРДЛО скорее продиктовано стремлением вернуть Донбасс Украине на своих условиях. Недаром же в путинском указе черным по белому написано, что это мера временная: «на период до политического урегулирования ситуации в отдельных районах Донецкой и Луганской областей Украины на основании Минских соглашений». И заметьте, никаких «ДНР-ЛНР» — речь идет об украинских территориях. Особого внимания в документе заслуживает формулировка «политическое урегулирование».

По мнению Дмитрия Снегирева, указом о признании документов ОРДЛО Путин дает сигнал Украине, что если не будет общей амнистии сепаратистов, выборов на оккупированных территориях Донбасса и закона об их особом статусе, в дальнейшем Россия подумает о возможной легализации «ДНР-ЛНР».

«В отличие от украинского руководства, которое не видит альтернативы ни Минску, ни углю с оккупированных территорий, Путин ищет способы, как наделить два новооб-

разования широкими полномочиями и вернуть их Украине. Он стремится подтолкнуть нас к изменению формы государственного устройства на федерацию или конфедерацию», — уверен Олег Жданов.

И вслед за признанием документов ОРДЛО Россия организует еще одни псевдовыборы по принципу: «Раз Украина и Запад не хотят, мы должны сказать свое слово».

«Далее, после назначения на руководящие посты своих людей, Россия вооружится тактикой: Донбасс — это территория Украины, на которой проживают украинские граждане. Дайте им полную автономию в составе Украины, потому что они уже сформировались со своими законами, документами и администрацией в конгломерат», — добавил эксперт.

**СИММЕТРИЧНЫЙ ОТВЕТ —
В СТАДИИ ОЖИДАНИЯ**

Примечательна реакция украинского руководства и мирового сообщества на указ президента РФ. Например, Петр Порошенко во время выступления на Мюнхенской конференции по безопасности сказал, что подобные действия — это «очередное доказательство российской оккупации».

Однако закон об оккупированных территориях ни он, ни провластное парламентское большинство не допускают даже в повестку дня ВР.

«Мы должны признать эти территории оккупированными. Таким решением мы загоним Путина в тупик, ведь тогда он будет обязан взять на себя их социальное обеспечение», — уверен Дмитрий Снегирев.

По его мнению, дальше очередного выражения обеспокоенности по поводу действий РФ у мирового сообщества дело не пошло. Это доказывает тот факт, что страны Запада не увидели оснований для увеличения численности миссии ОБСЕ на Донбассе.

Олег Жданов в свою очередь считает, что и Украине в этом случае следовало бы не ограничиваться заверениями мировых лидеров и публикацией заявления МИД об осуждении действий со стороны России.

«В первую очередь нужно было официально заявить, что Украина не признает указ Путина и что документ полностью разрушает Минские договоренности. Также следовало бы добиться принятия ООН резолюции, в которой осуждался бы такой шаг России. Это было бы документальным подтверждением позиции Украины», — рассказал он.

А Олег Саакян уверен, что украинскому руководству было бы логично согласовать ужесточение санкций либо их продление сверх задекларированных сроков в случае, если Россия не отменит указ.

«Также можно прибегнуть к асимметричным действиям. Ведь в РФ есть территории, на которых были предприняты аналогичные действия. Поэтому Украина могла бы частично или полностью признать российскую оккупацию независимой республики Ичкерия и узаконить документы республики», — предложил он.

Главное, по мнению эксперта, делать все возможное для деоккупации Донбасса, тем более что на этих «полях» у Украины гораздо больше возможностей.

Антонина МИРОШНИЧЕНКО

**ПУТИН, ИСЧЕРПАВ ВОЗМОЖНОСТИ ЗАСТАВИТЬ НАШУ СТРАНУ
ПОЙТИ НА ЕГО УСЛОВИЯ ВОЕННЫМ ПУТЕМ,
РЕШИЛ ЗАДЕЙСТВОВАТЬ ПОЛИТТЕХНОЛОГИЧЕСКИЕ РЫЧАГИ,
ПРИНЯВ УКАЗ О ПРИЗНАНИИ ДОКУМЕНТОВ ОРДЛО**

Кабмінівські «ТЯГНИ-ШТОВХАЙ»

«Тарифну» справу за позовом лідера ВО «Батьківщина» Юлії Тимошенко проти Кабміну щодо справедливої ціни на газ знову затягують на невизначений термін. Окружний адміністративний суд задовольнив клопотання представників уряду про проведення економічної експертизи обґрунтування ціни на газ, яку було встановлено постановою КМУ №315. Тобто урядовці просять перевірити свої ж дії. Логіка проста: Кабмін ладний пошитися у дурні, лише б не допустити, щоб українці оплачували справжню вартість ресурсу, який є основою усіх тарифів. Вони будуть продовжувати тягнути і затягувати, виставляючи себе «тягни-штовхаями», аби викачати з населення останні копійки.

Нагадаємо, провадження у «тарифній» справі триває уже понад дев'ять місяців. І на кожне засідання представники уряду або «Нафтогазу» подавали клопотання, змінювали представників, яким був потрібен час, щоб ознайомитися з матеріалами. Кожна така маніпуляція затягує розгляд справи. А потім, коли суд перейшов до письмового провадження, кілька суддів із колеги почали «хворіти», через що засідання відкладалися. І так вони «слабували», аж поки 23 січня не завершився термін їхніх повноважень. Довелось знову чекати, щоб призначили двох нових суддів, які своєю чергою мусили ознайомитися зі справою.

Перше засідання після тривалої перерви не дало підстав для оптимізму. Завдяки ново-призначеним суддям Вовку та Мазур колегія задовольнила клопотання представників Кабміну, яке минулий склад колеги неодноразово відхиляв.

До речі, головуєчий у справі Євгеній Аблов і цього разу висловлювався категорично проти задоволення клопотання. Однак його голос уже не був вирішальним. Тож тепер Київський науково-дослідний інститут судових експертиз має винести свій вердикт щодо встановленої єдиної ціни на газ для населення та підприємств ТКЕ на рівні 6879 гривень за тисячу кубометрів.

«Таке рішення суду не несе жодних юридичних наслідків і є свідченням навмисного затягування процесу. Призначення експертизи якраз і є яскравим свідченням того, що суд іде на все, аби не ухвалювати правочинне рішення», — констатував офіційний представник позивача в судовому процесі Олександр Трохимець після закінчення засідання.

За його словами, задоволення цього клопотання з точки зору здорового глузду видається нонсенсом.

«Виходить, що уряд просить суд встановити за допомогою експертизи, чи є економічно обґрунтованою ціна на газ, яку він сам своїм же рішенням і підняв, переконаючи, ніби вона є ринковою і об'єктивною. Насправді це Кабмін мав би переконувати суд, що підвищення ціни на газ є економічно обґрунтованим», — пояснив він.

Проте найприкращим є те, що законодавством встановлюються різні строки на проведення експертизи. В залежності від ступеню складності предмету дослідження максимальний термін може складати понад 90 днів. І це — слухна нагода затягнути процес ще мінімум на три місяці.

За словами представника позивача у справі Миколи Титаренка, можливі маніпуляції по направленню достатніх та необхідних матеріалів на експертизу на вимогу Інституту.

«Інакше почнеться листування між судом і експертами. А допоки Інститут судових експертиз не надасть свого висновку, провадження у цій справі призупинене», — наголосив Титаренко.

Катерина МІЦКЕВИЧ

ГАЗОВА АСФІКСІЯ

Уряд Гройсмана кожним кроком виправдовує свою людожерську сутність. Захмарні тарифи на комунальні послуги для населення урядовцям здалися замалыми. І поки точаться баталії щодо формули «Роттердам+» під час закупівлі вугілля, Кабмін згадав про газ, прийнявши постанову №90, яка передбачає перегляд цін на блакитне паливо щопівроку. Експерти прогнозують, що вартість газу, а отже, й тарифи можуть злетіти вгору ще майже на 40%. Це завдасть остаточного нищівного удару по українських родинах, які вже нині не в змозі оплачувати комунальні послуги.

Кабмінівська постанова №90 дуже прозора натякає на те, що українцям варто розраховувати на подорожчання газу двічі на рік.

буде, виходячи з таких показників: ціна на газ за півріччя на німецькому хабі NCG з урахуванням транспортування до кордону України і

ВОСЕНИ ЦІНИ НА ГАЗ ПІДНІМУТЬСЯ ОРІЄНТОВНО НА 40%. ВІДТАК АВТОМАТИЧНО ПІДВИЩАТЬСЯ КОМУНАЛЬНІ ТАРИФИ, АДЖЕ ВАРТІСТЬ БЛАКИТНОГО ПАЛИВА У НИХ СТАНОВИТЬ 60–80%

Відтепер коригування цін на ресурс може відбуватися 1 квітня та 1 жовтня, якщо вартість імпортованого газу збільшиться за півріччя на понад 10%. Такий порядок був прописаний в Угоді про асоціацію з ЄС та в чинних документах про співпрацю з МВФ.

Також постанова впроваджує нові поняття. Від 1 жовтня до 30 вересня триватиме «газовий рік». Визначено і терміни «газового півріччя» — від 1 квітня до 30 вересня і від 1 жовтня до 31 березня.

Порядок передбачає, що одночасно з коригуванням ціни на газ для населення переглядатиметься вартість палива, за якою «Нафтогаз» його закуповує в «Укргазвидобування».

За словами експерта з питань енергетики Валентина Землянського, завдяки цьому рішення чисті доходи компанії тільки збільшаться до 300%.

Те, що в «Укргазвидобуванні» працюють спеціалісти вищого ґатунку, доводять їхні зарплати. Тільки секретарка голови правління отримує 44 тисячі гривень при окладі в 7 тисяч гривень, а на зарплатню керівництва з 14 осіб, без начальників управлінь та інших працівників, щомісяця йде майже 6 мільйонів гривень. І перевірити їхню діяльність вкрай важко, адже коли до підприємства приходять аудиторі з метою перевірки, їх не пускають, аргументуючи тим, що компанія не є державною. Проте це ліричний відступ.

Постановою №90 обов'язки розраховувати граничні роздрібні ціни на газ для населення і ТКЕ покладені на Міністерство енергетики та вугільної промисловості. І визначати ціну воно

ТИМ ЧАСОМ

У березні світло стане «золотим»

Від 1 березня вкотре зростуть тарифи на електроенергію для населення.

Споживачі, які витрачають до 100 кіловат-годин на місяць, платитимуть 90 копійок за кіловат-годину проти 71,4 копійки раніше. Обсяг спожитої електроенергії, який перевищує 100 кіловат, буде сплачуватися за тарифом 1 гривня 68 копійок за кіловат-годину.

Для жителів сіл і селищ встановлені такі самі тарифи, як і для містян.

Багатодітним сім'ям, дитбудинкам сімейного типу та особам, які виховують прийомних дітей, доведеться сплачувати 90 копійок за кіловат-годину.

Березневе подорожчання електроенергії є останнім етапом планового підвищення, проведеного відповідно до постанови НКРЕКП. Згідно з цим документом, тариф на електроенергію збільшувався кожні півроку, а з 1 березня 2017 року повинна встановитися остаточна ринкова ціна.

Проте навряд чи це останнє подорожчання світла. Адже вже нині в НКРЕКП кажуть, що українці оплачують лише близько 40% ринкової вартості електрики. І березневе підвищення ціни все одно не дотягне до ринкової. Тому сумнівно, щоб Нацкомісія відмовилася від спроб щораз підвищувати тарифи, прикриваючись начебто економічними обґрунтуваннями.

З огляду на те, що 2016 року борг українців за ЖКП збільшився удвічі й переважив за 23 мільярди гривень, не треба бути Вангою, аби пророкувати кризу неплатежів і колапс усієї системи. Проте уряд не має на меті відкоригувати ціни за паритетом купівельної спроможності населення. Кабміну простіше загнати українців у злидні. Адже хто ми для них?..

Аріна МАРТОВА

КОРИГУВАННЯ ЦІН НА ГАЗ ТЕПЕР МОЖЕ ВІДБУВАТИСЯ 1 КВІТНЯ ТА 1 ЖОВТНЯ, ЯКЩО ВАРТІСТЬ ІМПОРТОВАНОГО ПАЛИВА ЗБІЛЬШИТЬСЯ ЗА ПІВРІЧЧЯ НА ПОНАД 10%. ТАКИЙ ПОРЯДОК БУВ ПРОПИСАНИЙ В УГОДІ ПРО АСОЦІАЦІЮ З ЄС ТА В ЧИННИХ ДОКУМЕНТАХ ЩОДО СПІВПРАЦІ З МВФ

Останнім часом урядовці Гройсмана, налякані негативним ставленням до себе з боку суспільства, заявляють, що про підвищення пенсійного віку в проекті Меморандуму про співпрацю з МВФ і під час переговорів уже не йдеться. Але не все так просто...

Згідно з останньою версією Меморандуму з МВФ, у пункті щодо пенсійної реформи йдеться про таке. Для того щоб поставити систему пенсійного забезпечення на стійку основу, парламент ухвалить до кінця квітня 2017 року закон про комплексну пенсійну реформу (нова дата структурного маяка, що мав бути виконаний наприкінці грудня 2016-го), який набуде чинності з 1 січня 2018 року.

Ця реформа матиме такі характеристики:

(I) новий набір варіантів виходу на пенсію з ширшим діапазоном пенсійного віку, аніж тепер, залежно від загальної кількості років трудового стажу, а також з отриманням пенсійних виплат, які стимулюватимуть до пізнішого виходу на пенсію;

(II) економія не менше як 3% ВВП у довгостроковій перспективі, зокрема, за рахунок подовження ефективних років трудового стажу населення.

Ця загальна система застосовуватиметься до всіх категорій професій, за винятком обмеженого переліку небезпечних робіт.

ЧОГО ЧЕКАТИ ВІД ПЕНСІЙНОЇ РЕФОРМИ?

поступового збільшення трудового стажу до тих пір, поки він не досягне 35 років, та підвищення пенсійного віку до 63 років у 2027 році!

Під пенсійною реформою уряд розуміє зобов'язання перед МВФ щодо підвищення пенсійного віку, збільшення терміну страхового стажу, обмеження можливостей дострокового виходу на пенсію і заборони пенсіонерам працювати.

З огляду на те, що середня тривалість життя чоловіків в Україні становить близько 62 років, багато хто не доживе до пенсії, якщо пенсійний вік таки підвищать.

за менші гроші, ніж молодь, відтак рівень середньої зарплатні по країні буде нижчим, аніж якби вони вийшли на пенсію вчасно, а їх місце зайняли б молоді працівники. Безробітна ж молодь або поповнить ряди криміналу, або стане ще одним тягарем для бюджету Фонду соціального страхування на випадок безробіття, або виїде з країни. Тож як не крути, а вигоди це не принесе.

Щодо «економії» за рахунок підвищення пенсійного віку:

Нині в Україні близько 12 млн пенсіонерів. Підвищення пенсійного

за рахунок друкарського верстата та збільшення державного боргу. Відповідно зниження рівня нічим не забезпечених грошей — це само по собі добре. Але до зростання пенсій не має ні найменшого стосунку.

Щодо «накопичувальної» пенсійної системи:

Державна накопичувальна пенсійна система може працювати тільки при дотриманні цілої низки умов, а саме:

1. Стабільне економічне зростання, коли доходність накопичувальних рахунків хоча б на 2% буде перевищувати річну інфляцію;
2. Бездефіцитність бюджету ПФУ або стовідсоткова гарантія виплат пенсій із держбюджету;
3. Розмір мінімальної пенсії не менший за розмір прожиткового мінімуму (не бюджетного показника, а розрахункової величини — наразі це дещо перевищує 2500 грн на місяць);
4. Середня зарплата на рівні не менше як чотири прожиткові мінімуми (щоб накопичення мали практичний фінансовий сенс);
5. Цінова стабільність (низький рівень інфляції);
6. Стабільність банківської та фінансово-кредитної систем;
7. Розвинений фондовий ринок, який виконує свою функцію щодо накопичень та трансформації активів;
8. Гарантії вільного руху капіталів;
9. Відсутність обмежень на використання власних коштів;
10. Надійний та дієвий державний контроль за використанням коштів із пенсійних рахунків і гарантії невикористання накопичувальних рахунків для здійснення невластивих платежів (наприклад, затикання ними дірок у бюджеті).

Навіть в ідеальних умовах (при збереженні купівельної спроможності грошей), відраховуючи 7% з кожної зарплати, за 35 років безперервного накопичення застраховані заощадять приблизно на 2,5 року життя на пенсії без втрат у доходах (збереженні пенсії на рівні зарплати).

Оскільки нині середня пенсія є майже втричі меншою за середню зарплату, то накопичене можна роз-

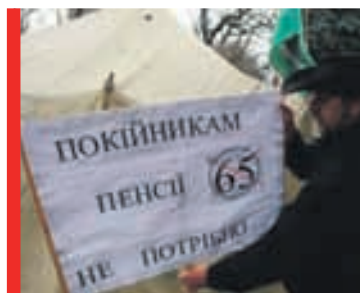
тягнути на 7,5 року, що, звісно, непогано. Але це в ідеалі, це так само реально, як побудова повітряних замків.

Нагадаємо, за 20 років свого існування гривня знецінилася майже в 15 разів. І девальвація її триває. Отже, в кращому випадку, без прискорення девальвації, застраховані через 35 років зможуть накопичити на пару місяців життя. Це не має жодного економічного сенсу. Хіба що спадкомці порадять з несподіваного бонусу, оскільки накопичене можна заповідати, і воно не зникне в разі смерті застрахованої особи.

ЩО Ж ТРЕБА РОБИТИ?

1. Припинити слухати усіляких невігласів, які розп'якують на тему існування можливості вирішити проблеми пенсійного забезпечення за рахунок пенсіонерів чи маніпуляцій із коштами Пенсійного фонду.
2. Визнати, що проблема реформування системи пенсійного забезпечення має складний характер і повинна вирішуватися у комплексі з іншими економічними проблемами.
3. Розпочинати вирішувати проблему пенсійного забезпечення потрібно зі створення загальної стратегії соціально-економічного розвитку України на наступні 50 років. Без цього неможливо провести пенсійну реформу, ефективність якої можна оцінити лише тоді, коли на пенсію почне виходити покоління, що розпочало свою трудову діяльність одночасно з початком реформи пенсійної системи, тобто за 30–35 років!
4. Чесно і відверто заявити, що жодне реформування у пенсійній системі неможливе без підвищення рівня добробуту громадян, належної роботи системи охорони здоров'я, збільшення середньої тривалості життя, зменшення рівня захворюваності населення, законодавчого оформлення однакових для всіх умов нарахування пенсії із солідарної системи (наразі діє 28 різних законів, за якими нараховуються пенсії).

Андрій ПАВЛОВСЬКИЙ,
експерт з питань
соціальної політики

ПІД ПЕНСІЙНОЮ РЕФОРМОЮ УРЯД РОЗУМІЄ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ПЕРЕД МВФ ЩОДО ПІДВИЩЕННЯ ПЕНСІЙНОГО ВІКУ, ЗБІЛЬШЕННЯ ТЕРМІНУ СТРАХОВОГО СТАЖУ, ОБМЕЖЕННЯ МОЖЛИВОСТЕЙ ДОСТРОКОВОГО ВИХОДУ НА ПЕНСІЮ І ЗАБОРОНИ ПЕНСІОНЕРАМ ПРАЦЮВАТИ

Також на українців чекає новий пенсійний податок.

«Додатковий податок на внески соціального страхування буде введено до сплати роботодавцями актуарно справедливо (актуарні розрахунки — розрахунки тарифних ставок страхування на основі методів математичної статистики, застосовуються у всіх видах страхування. — Прим. авт.), він буде накопичуватися на персоналізованих рахунках», — йдеться у проекті Меморандуму.

Податок використовуватиметься як проміжне джерело фінансування пенсійної реформи.

Крім того, представники МВФ зробили офіційну заяву, що, попри публічні заперечення, українська влада таки погодилася на підвищення пенсійного віку!

Про це заявив керівник Департаменту зовнішніх зв'язків Міжнародного валютного фонду Джеррі Райс: «Україна гостро потребує реформування пенсійної системи шляхом підвищення пенсійного віку, або пенсійного стажу. Влада України погодилася з необхідністю проведення пенсійної реформи».

Це означає, що український уряд готовий впроваджувати заходи щодо

За умови збільшення страхового стажу жодного економічного сенсу в легальному працевлаштуванні не буде, бо раціональніше накопичувати на пенсію самостійно, незалежно від держави. Це стане однією з причин подальшої тінізації ринку праці.

Якщо реалізують заплановане підвищення з нинішніх 15 до 35 років обов'язкового страхового стажу, необхідного для отримання трудової пенсії (відлік цього моменту з 2000 року), то жоден із тих, хто народився в 70-ті, 80-ті, 90-ті роки минулого сторіччя не матиме права на пенсію за віком. Бо ж такого обсягу страхового стажу в них не набереться, хоч до смерті працює.

Отже, щодо економічної доцільності:

1. Підвищення пенсійного віку взагалі ніяк не поліпшить ситуацію з наповнюваністю бюджету ПФУ, оскільки не забезпечить зростання його доходів.
2. Подовження ефективних років праці призведе лише до того, що для молоді не буде робочих місць, а загальна кількість платників до ПФУ не збільшиться.
3. Навіть більше, громадяни передпенсійного віку готові працювати

віку поступово на 1 рік може знизити цю кількість (при незмінному рівні смертності) на 300–400 тис. осіб.

Підвищення пенсійного віку на 3 роки скоротить кількість одержувачів пенсії на 8–10%. За відсутності додаткових доходів і фіксації рівня пенсійних виплат це дозволить зменшити витрати ПФУ на ці самі 8–10%.

Що стосується дотацій із держбюджету, то вони скоротяться на 22–28 млрд грн, що становить близько 1% ВВП, але аж ніяк не заплановані урядом 3%.

Щоб досягти рівня економії у 3%, потрібно підняти пенсійний вік на 10–12 років, а не на 3 роки, оскільки щороку чисельність населення у покійній однолітків зменшується, і пряму пропорційну залежність вбудувати неможливо. Якщо підвищити пенсійний вік до 70–72 років, то це перевищить середню тривалість життя в Україні.

Може, це і є завдання «реформи»? Нема пенсіонерів — нема проблем зі сплатою пенсії.

Ось і все! Ніякого збільшення пенсій не буде! Держбюджет в Україні стабільно дефіцитний, тобто витрати його, нехай і частково, покриваються

Чего (не) добился Кремль за три года после аннексии Крыма

Три года назад, в конце февраля 2014-го, Кремль осуществил аннексию Крыма. Провести ее так, чтобы переход полуострова под российское управление признало мировое сообщество, не удалось.

Отсутствие успехов в деле признания российского статуса Крыма связано, в частности, с тем, что его не удалось превратить в привлекательную «витрину» России. Даже исходя из данных официальной статистики РФ, нельзя сказать, что полуостров живет сейчас заметно лучше, чем до 2014 года. Керченский мост не достроен, дорог как не было, так и нет, а аресты по обвинению в коррупции в Крыму — обычное дело.

Чудовищной любой нормальный человек признает и попытку отвлечь внимание мирового сообщества от Крыма путем дестабилизации ситуации на востоке Украины. Тысячи погибших, более полутора миллиона беженцев, причем преимущественно русскоязычных, которых Россия якобы пыталась защитить... Не слишком ли большая цена для отвлекающего маневра кремлевских циников?

Вдобавок появились два марионеточных нежизнеспособных квазигосударства, судьбу которых, судя по всему, придется решать десятилетиями.

В результате Россия вынуждена преодолевать последствия введенных Западом санкций как против самой страны, так и против отдельных компаний и физических лиц. В Москве, разумеется, радостно рапортуют, что антисанкции наносят тому же Евросоюзу вред едва ли не больший. Но в реальности проблемы технологического отставания и трудности с кредитованием экономики сохраняются. И, несмотря на свою браваду, каждые полгода Кремль по неформальным каналам пытается добиться если не отмены, то хотя бы частичного пересмотра санкций. Надо сказать, безрезультатно.

В Москве принято говорить, что, прибирая к рукам Крым, Россия только защищалась от США и НАТО. На самом деле ее целью было ослабить Североатлантический альянс. А заодно — и влияние американцев на европейские дела. Последний пункт — единственный, где, можно сказать, Кремлю повезло: курс Дональда Трампа на изоляционизм привел к охлаждению между США и ЕС.

Что же касается НАТО, то его российские конспирологи не просто укрепили, а чуть ли не спасли. Альянс переживал трудные времена в связи с тем, что не был приспособлен для борьбы с международным терроризмом. Других серьезных угроз просто не было. И тут такая удача — агрессия со стороны России. В итоге финансирование военного союза растет, его батальоны перебрасываются к границам РФ. Даже маленькая Черногория рвется в НАТО, несмотря на предельно жесткое российское давление, вплоть до возможной попытки госпереворота.

Таким образом, за три года не решена практически ни одна задача из тех, которые ставил перед собой Кремль после аннексии Крыма. Это, конечно, не полное поражение российской политики, поскольку принимаемые Западом меры для того, чтобы заставить Москву уступить, также оказались неэффективными. Но и о том, что «Путин всех переиграл», говорить явно не приходится.

Иван ПРЕОБРАЖЕНСКИЙ,
Deutsche Welle, Германия
(Материал печатается с сокращениями)

Новые украинско-европейские отношения начались несколько лет назад. ЕС приветствовал приверженность Украины европейским ценностям, выраженную во время и после Евромайдана. Политики США также были единодушны в желании поддержать страну в ее стремлении к суверенитету и демократии.

Но сегодня все стало намного сложнее. Европейский союз разьединен и во многом дезориентирован из-за множества собственных проблем. Новая администрация США пытается наметить свой курс в бурных водах международной политики. Россия выбрала стратегию тяжелой изнуряющей войны.

Украина доказала свою способность сдерживать агрессора, но ей не удалось осуществить быстрые, эффективные реформы и продвинуться в борьбе с коррупцией. Запад этим разочарован.

Однако и украинцы разочарованы Европейским союзом, поскольку безвизовый режим так и не был введен (по внутренним причинам ЕС), хотя Украина и выполнила все необходимые условия. Неспособность сдержать обещание нанесла ущерб репутации ЕС, влияние которого на Украину может ослабнуть в долгосрочной перспективе.

Кое-кто из читателей может подумать, что Европа не нуждается в четком политическом курсе в отношении этого государства. А некоторые наблюдатели даже говорят, что европейцы «устали от Украины»... Но Европа уже не может стереть ее со своих радаров.

Какая стратегия Запада в отношении Украины была бы правильной в сегодняшней сложной обстановке? Вот семь основных рекомендаций, основанных на извлеченных из прошлых ошибок уроках.

УКРАИНА ОЧЕНЬ БОЛЬШОЙ И ВАЖНЫЙ СОСЕД, О КОТОРОМ НЕЛЬЗЯ ЗАБЫВАТЬ. ЕЕ ПАДЕНИЕ ПОДОРВЕТ ВСЮ ЕВРОПУ. А УСПЕШНАЯ УКРАИНА УКРЕПИТ КОНТИНЕНТ С ТОЧКИ ЗРЕНИЯ БЕЗОПАСНОСТИ И ЭКОНОМИЧЕСКОГО РАЗВИТИЯ

1. Необходимо установить четкую программу действий и цели. Абстрактный призыв: «Пожалуйста, внедряйте больше реформ, ведите борьбу с коррупцией» — не работает.
2. Стоит установить вознаграждение за достигнутые цели. Без награды нет мотивации. Во многих случаях изменения болезненны, поэтому люди должны понимать выгоды.
3. Всегда нужно выполнять обещания. Помните, что украинцы сделали европейский выбор в пользу порядка и справедливости, а не беспорядка и безответственности.
4. Не замедлять темпы в деле уничтожения коммунистического наследия и коррупции.
5. Не оставлять в покое топ-коррупционеров — это единственный способ ослабить социальную напряженность.
6. Сконцентрироваться на ключевых реформах, которые могли бы превратить Украину в более надежного и предсказуемого партнера. Это прежде всего реформа государственного управления, судебная реформа, реформа государственных финансов, а также реформа избирательной системы. Не стоит задавать слишком много приоритетов.
7. Требовать реального исполнения, а не только принятия формальных документов, которое не гарантирует, что соответствующие европейским стандартам законы на практике работают.

Реформа государственного управления должна стоять первой в списке приоритетов. Только новые люди, приверженцы новых ценностей могут изменить правила игры на государственной службе. Но нужно учитывать и то, что новые люди,

Какой будет стратегия Запада в отношении Украины?

которые придут из частного сектора, не смогут выжить на зарплате значительно ниже рыночного уровня, в то время как коррупционеры получают огромные дополнительные доходы, а старорежимные чиновники рады любой, даже низкооплачиваемой работе. Европейский проект достойных зарплат для реформаторов должен решить эту проблему.

Судебная реформа — это приоритет №2. Люди требуют справедливости. Бизнес требует защиты прав собственности. Европейским наблюдателям трудно даже представить, насколько коррумпирована украинская судебная система. Все антикоррупционные дела потерпели крах в продажных судах.

Реформа должна начаться с создания новых независимых судов, которые дополняли бы в работе недавно созданное Национальное антикоррупционное бюро (которое, между тем, до сих пор не демонстрирует каких-либо серьезных успехов).

единственный пункт из списка реформ, где до сих пор нет никакого прогресса. Существующая система способствует укреплению и защите старых политических кланов: мандаты половины членов парламента покупаются в мажоритарных округах; существующие правила формирования партийных списков обеспечивают партийным лидерам неограниченную власть; гигантский объем политической рекламы вытесняет какие-либо другие дискуссии, в связи с этим роль владельцев телеканалов возрастает; избирательные комиссии находятся под полным контролем нескольких партий.

Но давайте еще раз спросим себя: почему Запад должен сосредоточиться на Украине?

Сегодня, когда Европа страдает от разобщенности и неопределенности, стоит помнить о том, что за ее восточными границами есть великий народ, который погибал за свободу под европейскими флагами. Украинцы — сильная нация, которая смогла защитить себя...

Стоит подчеркнуть, что в Украине есть много людей, которые стремятся к изменениям. Но им не хватает ресурсов, и, используя правильную стратегию, Запад может помочь им.

Европе нужна Украина, поскольку это значительные рынки и большие трудовые ресурсы. Европе нужна Украина как источник свежей энергии и новых ценностей. Европе нужна Украина как щит против российской гибридной агрессии, которая становится все более осознаваемой угрозой для Центральной и Восточной Европы, но пока не для тех западных стран, которые расположены дальше от источника опасности. Но есть одно но: для кибервойны не существует границ и расстояний.

Украина очень большой и важный сосед, о котором нельзя забывать. Ее падение подорвет всю Европу. А успешная Украина укрепит континент с точки зрения безопасности и экономического развития.

Но для проведения успешной политики в отношении Украины Запад не должен относиться к ней как к ребенку. Сегодня Запад бранит и укоряет, время от времени делает угрожающие жесты, но, в конце концов, прощает все шалости и дает конфетку. Взрослые же подписывают договоры и требуют их исполнения. Изменение стратегии было бы куда более полезным.

Валерий ПЕКАРЬ,
New Eastern Europe, Польша
(Материал печатается с сокращениями)

ДЛЯ ПРОВЕДЕНИЯ УСПЕШНОЙ ПОЛИТИКИ В ОТНОШЕНИИ УКРАИНЫ ЗАПАД НЕ ДОЛЖЕН ОТНОСИТЬСЯ К НЕЙ КАК К РЕБЕНКУ. СЕГОДНЯ ЗАПАД БРАНИТ И УКОРЯЕТ, ВРЕМЯ ОТ ВРЕМЕНИ ДЕЛАЕТ УГРОЖАЮЩИЕ ЖЕСТЫ, НО, В КОНЦЕ КОНЦОВ, ПРОЩАЕТ ВСЕ ШАЛОСТИ И ДАЕТ КОНФЕТКУ. ВЗРОСЛЫЕ ЖЕ ПОДПИСЫВАЮТ ДОГОВОРЫ И ТРЕБУЮТ ИХ ИСПОЛНЕНИЯ

Вот и закончилась для Украины европейская футбольная весна. Последний представитель в Лиге Европы «Шахтер» (Донецк) уступил по итогам двух матчей испанской «Сельте» (Виго) — 1:2. Та, что умирает последней, таки умерла. И теперь многомиллионной армии украинских футбольных болельщиков остается лишь ждать начала следующего сезона Лиги Чемпионов и Лиги Европы, с завистью наблюдая за тем, как футбольные команды других стран борются за право поднять над головой желанный трофей. А ведь все могло быть иначе и для самих игроков донецкого клуба, и для всех, кто переживает за украинский футбол...

Впервые в своей истории «Шахтер» проводил еврокубковый поединок в Харькове. И харьковские любители футбола не остались в долгу. Более 30 тысяч болельщиков пришли в этот вечер на стадион, чтобы поддержать единственную украинскую команду, удержавшуюся в престижном европейском турнире. Но, как оказалось, не нужно было менять фартовый Львов на харьковский ОСК «Металлист». Не стал счастливым этот стадион для «горняков». Хотя все предпосылки для успеха были.

Накануне ответного матча у «Шахтера», казалось, наличествовала лишь одна проблема — травмированный Дентиньо. Но, как показал матч, и без этого скоростного, техничного игрока, нацеленного на ворота соперника, среди подопечных Фонсеки хватает тех, кто способен демонстрировать комбинационный и качественный футбол. К сожалению, только до тех пор, когда нужно реализовывать свое преимущество.

Если говорить кратко, то такого количества опасных моментов, которые за весь матч создали игроки донецкого «Шахтера» у ворот «Сельты», хватит на несколько поединков. Однако создать — еще не значит реализовать! Вот как раз в этом, считаю, была самая главная проблема донецкой команды в тот вечер. Невозможно выиграть матч, не забивая в ворота соперника!

Раз за разом игроки донецкого клуба упускали шансы отметиться

До Стокгольма НЕ ДОШЛИ

забитым мячом. Коваленко, Тайсон, Фред, Марлос, Бланко-Лещук... Этот список можно продолжать. Наверное, только у Андрея Пятова не возникло возможности отличиться голом в ворота «Сельты». И пусть сто раз прав Паулу Фонсека, говоря о несправедливо назначенном пенальти для его подопечных, но забей «Шахтер» испанцам в основное время хотя бы раз, не было бы и предмета разговора! И вместо разочарования все — и сами игроки, и миллионы болельщиков — с надеждой на лучшее ждали бы жеребьевки следующего этапа... Сам матч получился зрелищным и интересным, напряжение не спало до последней минуты. В этом противостоянии было все, за что мы так любим Его Величество Футбол! И молниеносные атаки то на одни, то на другие ворота, и борьба за мяч на каждом участке поля, и красивые комбинации, которые завершались не менее красивыми и прекрасно выполненными ударами.

ПЕРВЫЙ ТАЙМ

Матч начался в хорошем темпе. Команды не задерживались в центре поля и уже в дебюте встречи создали по опасному моменту. Сначала трехходовка Марлос — Исмаили — Тайсон завершилась неточным ударом по

следнего из-за пределов штрафной. За гостей ответил Аспас, в схожей позиции также пробивший мимо.

Самый реальный шанс отличиться был у «оранжево-черных» на 10-й минуте. Тайсон выполнил прострел на Марлоса, голкипер прервал передачу и через мгновение вновь спас коман-

ду после добивания Виктора Коваленко. В дальнейшем оба соперника продолжали действовать на встречных курсах.

Ключевой могла оказаться 28-я минута: Коваленко откликнулся на пас Фреда, но голкипера подстраховал Кабраль. В следующей атаке свое мастерство пришлось продемонстрировать уже Андрею Пятову: он вытащил непростой мяч после удара Аспаса в угол. В концовке тайма оппоненты вновь обменялись острыми выпадами.

Когда «Сельта» несколько минут не покидала свою площадку, счет результативным мог сделать Тайсон. Бразилец эффектно пробивал в прыжке под перекладину — Альварес спас ворота. Затем Андрею Пятову пришлось выручать команду после прицельного удара все того же Аспаса. В итоге противники ушли с поля при нулевой ничьей.

ВТОРОЙ ТАЙМ

По окончании перерыва рисунок игры немного изменился. На время показалось, что соперники стали действовать более осторожно и не собираются поддерживать высокий темп первого тайма. Но с 55-й минуты

большими силами пошли вперед, что позволило «горнякам» чаще выходить в быстрые контратаки.

На 83-й минуте на поле появился Бернанд, сменивший на левом фланге Тайсона. Концовка второго тайма прошла с преимуществом гостей, но «оранжево-черные» надежно действовали в обороне. Ключевой стала 91-я минута, когда арбитр усмотрел нарушение правил Андреем Пятовым в момент передачи на Гвидетти и назначил пенальти в ворота «Шахтера». Аспас был точен, игра перешла в овертайм.

ДОПОЛНИТЕЛЬНОЕ ВРЕМЯ

Концовка первого экстра-тайма прошла в постоянном давлении на ворота «Сельты», хотя нужно заметить, что у футболистов обеих команд осталось не так много сил. С острого угла мощно пробивал Иван Ордец, был момент у Густаво Бланко-Лещука, выходил на хорошую позицию Бернанд. Но ни один опасный момент у ворот испанцев, к сожалению, не завершился их взятием. В футболе есть простое правило: не забиваешь ты — забивают тебе. Так случилось и в этом матче.

В самом дебюте второй 15-минутки результативным стал для галисийцев угловой удар. Хосабед подал с точки, а Кабраль был первым на ближней штанге и переправил мяч в сетку. Все попытки отыграться были безуспешными для «Шахтера», да и времени для того, чтобы отквитать два мяча, оставалось слишком мало. Счет так и не изменился...

«Горняки» завершили евросезон на стадии 1/16 финала Лиги Европы, что является худшим результатом для «Шахтера» за последние несколько лет. Остается надеяться на то, что следующий европейский клубный сезон не только для донецкой команды, но и для всех украинских клубов, которые станут участниками самых престижных турниров на полях футбольной Европы, сложится намного удачнее.

Рафкат КАНДЫБЕНКО

У скорости нет предела. Для любви нет преград

На что мы готовы ради любимого человека? Да на самое невозможное — хоть звезду с неба достать! А если случится что-то страшное? Тогда и на преступление. Именно об этом идет речь в картине британского режиссера Эрена Криви «Автобан».

Итак, американец Кейси (Николас Холт) живет в Кельне и работает на криминального авторитета Герана (Бен Кингсли). Молодой человек выполняет не самые законные поручения своего босса, однако до сих пор не был замешан в чем-то серьезном. Однажды Кейси знакомится со своей землячкой Джульетт (Фелисити Джонс), влюбляется в нее и решает встать на путь истинный. Отныне главный герой будет зарабатывать на жизнь только честным трудом.

Жили бы Кейси и Джульетт долго и счастливо, но неожиданно обнаруживается, что у девушки откалывают почки, и ей срочно нужна пересадка. Понятное дело, трансплантация органа стоит огромных денег, которых у главных героев нет. Посему Кейси решает поучаствовать в одной невероятной афере: его бывший босс Геран хочет украсть у другого мафиози Хагена (Энтони Хопкинс) фуру с кокаином. Кейси вместе с напарником должны всего лишь угнать транспорт. За работу он получит двести тысяч евро, за которые и пересадят почку его возлюбленной.

Однако все идет не по плану. Кейси поймали головорезы Хагена, но молодому человеку удалось

сбежать от них. Впрочем, убежать он будет практически весь фильм.

Николас Холт и Фелисити Джонс сыграли весьма неплохо. Хотя их любовь кажется не самой искренней. Бена Кингсли можно назвать звездой фильма: его персонаж на высоте. А вот кто разочаровал, так это Энтони Хопкинс, исполнивший одну из главных ролей. Знаменитый обладатель «Оскара», казалось, просто отдыхает в кадре. То и дело напрашивался вопрос: это точно тот Хопкинс, который сыграл Ганибала Лектора? Все же, наверное, актеру следовало бы со спокойной совестью уйти на пенсию.

Режиссерское кресло занял британец Эрен Криви. Постановщик умудрился снять фильм-микс из всего увиденного нами ранее. Никакой оригинальности, повороты сюжета весьма предсказуемые. Главный герой неубиваемый, как терминатор. В него стреляют сотни раз, но всегда промахиваются, словно он — Нео из культовой «Матрицы»!

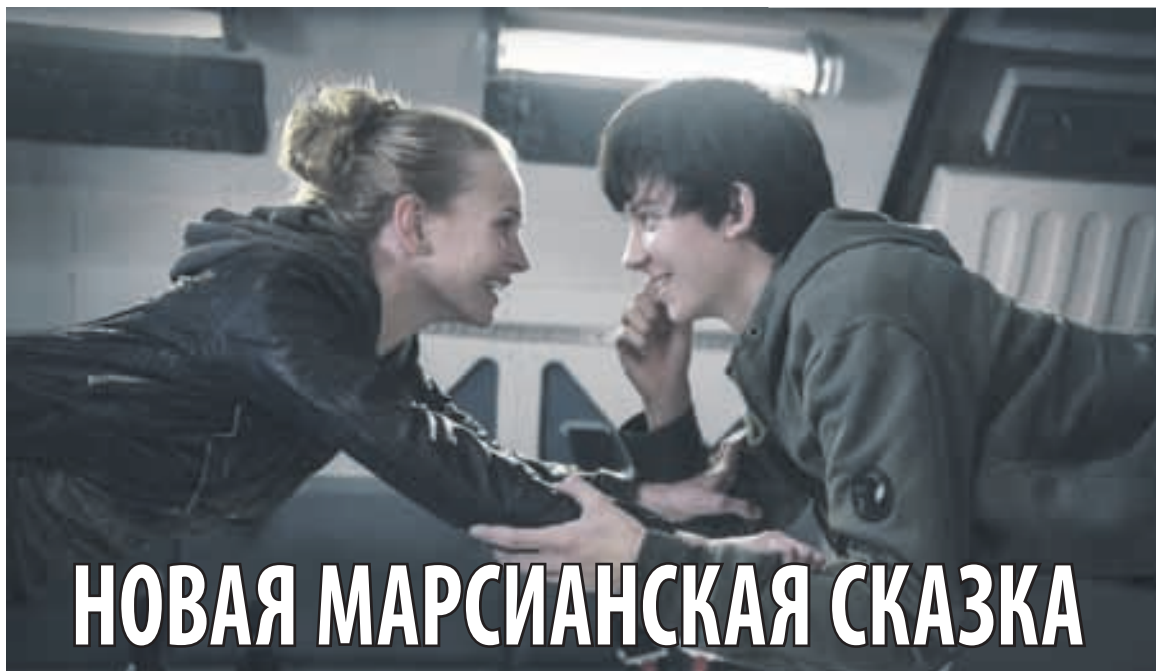
Количество нелепостей в этом кино просто зашкаливает. Юноша попадает в несколько жутчайших ДТП, его машины переворачиваются, разбиваются вдребезги, но Кейси все ни почем.

Все сцены погонь, хоть и на дорогущих красивых автомобилях, смотрятся также крайне нелепо. Вообще после «Форсажа» режиссером и сценаристам нужно очень осторожно относиться к автомобильным темам. Ну нельзя переплюнуть по зрелищности знаменитую автосагу, сколько классных суперкаров в кадр ни помещай!

Выручают эту посредственную ленту разве что красивые экстерьеры небольших немецких городов...

Вместе с тем создателям «Автобана» не мешало бы в принципе определиться с жанром картины, ведь вместо заявленного экшна они сняли комедию для подростков. Но, кажется, даже тинейджеры не оценили этот «шедевр»: лента с треском провалилась в прокате. Хоть в Украине показ фильма лишь стартовал, мировая премьера состоялась еще в прошлом году. И мучи с бюджетом в 29 млн долларов собралось кассу лишь в 2,5 млн...

СОЗДАТЕЛЯМ «АВТОБАНА» НЕ МЕШАЛО БЫ ОПРЕДЕЛИТЬСЯ С ЖАНРОМ КАРТИНЫ, ВЕДЬ ВМЕСТО ЗАЯВЛЕННОГО ЭКШНА ОНИ СНЯЛИ КОМЕДИЮ ДЛЯ ПОДРОСТКОВ. НО, КАЖЕТСЯ, ДАЖЕ ТИНЕЙДЖЕРЫ НЕ ОЦЕНИЛИ ЭТОТ «ШЕДЕВР»: ЛЕНТА С ТРЕСКОМ ПРОВАЛИЛАСЬ В МИРОВОМ ПРОКАТЕ

НОВАЯ МАРСИАНСКАЯ СКАЗКА

Тема космических странствий всегда была востребована в Голливуде. За несколько лет нам показали немало интересных и зрелищных муви, рассказывающих о вземных путешествиях: «Гравитация», «Интерстеллар», «Марсианин», «Пассажиры»... А совсем недавно «фабрика грез» представила на суд зрителей романтическую межпланетную историю под названием «Космос между нами». Эта лента оказалась действительно особенной.

Согласно сюжету, на Марс отправилась миссия астронавтов. Отряд землян-колонистов возглавляет Сара Эллиот (Джанет Монтгомери). Во время полета оказывается, что Сара беременна. Это известие становится настоящим шоком для руководителя миссии Натаниэля Шепарда (Гари Олдман). Ему нужно срочно решить: возвращать астронавтов на Землю или рискнуть и продолжить полет. Он идет на риск. Впрочем, иначе Шепард и не мог поступить: в программу вложены колоссальные средства. И если проект провалит-

Прошло шестнадцать лет. Особенный мальчик Гарднер (Эйса Баттерфилд) мечтает вернуться на Землю, ведь там остался его отец! Под давлением обстоятельств Натаниэль дает на это добро. Все же медицина не стоит на месте, и, возможно, врачи смогут как-то помочь Гарднеру адаптироваться.

По прибытии на Землю подростка ждут карантин и сотни анализов. Однако результаты исследований не внушают оптимизма. Поэтому Гарднер принимает решение сбежать и во что бы то ни стало найти своего папу.

ГЛАВНЫЙ ПОСЫЛ ЭТОГО КИНО: УДИВЛЯЙТЕСЬ КАЖДЫЙ ДЕНЬ. ЖИЗНЬ ПРЕКРАСНА, НО ДЛЯ ТОГО, ЧТОБЫ ЭТО ЗАМЕТИТЬ, НУЖНО ПРОСТО ШИРОКО РАСКРЫТЬ ГЛАЗА. А ЕЩЕ РАСПАХНУТЬ СВОЕ СЕРДЦЕ!

ся, другого случая начать осваивать «красную планету» может не подвернуться.

Астронавты прилетают на Марс, обустроившись в специальной капсуле. Как раз в это время у Сары начинаются схватки. Женщина рождает мальчика и умирает...

Что делать с малышом? Не может же он жить один без матери на чужой планете. А вернуть его на Землю невозможно: ребенок был выношен в совершенно неестественных условиях, и его сердце не приспособлено к земной гравитации. Натаниэль посчитал, что информацию о родившемся малыше нужно засекретить. Смерть Сары списали на несчастный случай...

Здесь, на другой планете, он знает лишь девочку Таслу (Бритт Робертсон), с которой общался долгие месяцы в Интернете. Вместе они отправятся в удивительное путешествие. Но самое главное, что между подростками вспыхивает любовь! Вот только состояние Гарднера ухудшается...

Найдет ли главный герой своего отца? Смогут ли Тасла и Гарднер все же быть вместе? Об этом вы узнаете, лишь посмотрев этот увлекательный фильм до конца.

Исполнитель главной роли Эйса Баттерфилд делает очень уверенные шаги в Голливуде. Совсем недавно юноша снялся в картине Тима Бертона «Дом странных детей мисс Сапсан». И вот опять попал в сказку!

Эйса очень непосредственный и искренний юноша, посему его персонажу веришь безоговорочно.

Его партнерша Бритт Робертсон также очень хорошо справилась со своей ролью. Да и в общем кинопаре из них получилась отличная, даже невзирая на разницу в возрасте: Эйсе сейчас 19 лет, а Бритт — 26.

Гари Олдман — тот просто волшебник. Легендарный актер может перевоплощаться в кого угодно: хоть в Дракулу, хоть в капитана полиции, хоть в Сириуса Блэка, хоть в руководителя исследовательских программ NASA. Олдман может спасти даже самый безнадежный фильм. Впрочем, «Космос между нами» спасать вовсе не нужно!

Режиссером картины стал Питер Челсом, более всего известный по мелодрамам «Интуиция» и «Давайте потанцуем». У постановщика есть свой неповторимый стиль, посему ожидания от его новой работы были

самыми высокими. И они оправдались с лихвой.

Однако при просмотре этой киноленты не стоит апеллировать к законам физики, а нужно просто наслаждаться картинкой и игрой актеров. Не так часто «фабрика грез» балует нас хорошими сказками. На самом деле Питер Челсом снял очень добрый и красивый фильм — эдакие «Сумерки» по-марсиански.

Это трогательная и наивная история любви: к девушке, парню, матери, отцу, жизни! Главный посыл этого кино: удивляйтесь каждый день. Жизнь прекрасна, но для того, чтобы это заметить, нужно просто широко раскрыть глаза. А еще распахнуть свое сердце!

Страницу подготовила Евгения ПРОРЫВАЙ

<p>Главный-редактор — Анна СПИВАК, ответственный секретарь — Алексей СОКУР</p> <p>Свидетельство о госрегистрации КВ №21058-10858 ПР от 14.11.2014 г.</p>	<p>Редакция: г. Киев, бул. Леси Украинки, 26</p> <p>Пишите по адресу: ООО «Структура ИТ», а/я 155, г. Киев, Украина, 04080</p>	<p>Учредитель и издатель: ООО «Структура ИТ»</p> <p>Тел.: (044) 359-04-54 e-mail: gazetavv@i.ua</p> <p>Газета отпечатана ООО «Мега-Полиграф» 04073 г. Киев, ул. Марка Вовчка, 12/14</p>	<p>Заказ № 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9</p> <p>Тираж 87 138 экз.</p> <p>Рекомендованная цена 2 грн. 30 коп.</p> <p>Подписной индекс: 23115</p>	<p>При использовании публикаций ссылка на газету «ВВ» обязательна.</p> <p>Ответственность за содержание рекламных материалов несет рекламодатель.</p>
--	--	---	---	---

